

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Sąd Najwyższy (Poľsko) 20. augusta 2014 –
Polkomtel Sp. z o.o./Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

(Vec C-397/14)

(2014/C 431/14)

Jazyk konania: poľština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Sąd Najwyższy

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Polkomtel Sp. z o.o.

Žalovaný: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Vedľajší účastník konania: Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie (teraz Orange Polska S.A. w Warszawie)

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 28 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) ⁽¹⁾ (Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367), v pôvodnom znení, vykladať v tom zmysle, že prístup k negeografickým číslam treba zabezpečiť nielen koncovým užívateľom z iných členských štátov, ale aj koncovým užívateľom z členského štátu príslušného operátora verejnej komunikačnej siete s tým, že preskúmanie splnenia tejto povinnosti zo strany národného regulačného orgánu by podliehalo požiadavkám vyplývajúcim zo zásady efektivity práva Únie a zásady výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Má sa článok 28 smernice 2002/22 v spojení s článkom 16 Charty základných práv vykladať v tom zmysle, že na splnenie povinnosti uvedenej v prvom ustanovení možno použiť postup stanovený pre národné regulačné orgány v článku 5 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (prístupová smernica) ⁽²⁾?
3. Má sa článok 8 ods. 3 smernice 2002/19 v spojení s článkom 28 smernice 2002/22 a článkom 16 Charty základných práv, alebo článok 8 ods. 3 smernice 2002/19 v spojení s článkom 5 ods. 1 smernice 2002/19 a článkom 16 Charty základných práv vykladať v tom zmysle, že s cieľom zabezpečiť koncovým užívateľom vnútroštátneho operátora verejnej komunikačnej siete prístup k službám, pri ktorých sa využívajú negeografické čísla poskytované v sieti iného vnútroštátneho operátora, národný regulačný orgán môže stanoviť zásady započítania medzi operátormi z titulu nadviazania spojenia formou využitia poplatkov za ukončenie spojenia stanovených podľa článku 13 smernice 2002/19 pre jedného z týchto operátorov na základe znášaných nákladov, ak operátor navrhoval uplatnenie takéhoto poplatku počas neúspešných rokovaní vedených na účely splnenia povinnosti uvedenej v článku 4 smernice 2002/19?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 108, s. 7; Mim. vyd. 13/029, s. 323.

**Odvolyvanie podané 20. augusta 2014: Basic AG Lebensmittelhandel proti rozsudku Všeobecného súdu
(šiesta komora) z 26. júna 2014 vo veci T-372/11: Basic AG Lebensmittelhandel/Úrad pre
harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory)**

(Vec C-400/14 P)

(2014/C 431/15)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolyateľka: Basic AG Lebensmittelhandel (v zastúpení: D. Altenburg, T. Haug, Rechtsanwälte)

Ďalší účastníci konania: Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory), Repsol YPF, SA

Návrhy odvolateľky

- zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 26. júna 2014 (vec T-372/11) a vrátiť vec Všeobecnému súdu na opätovné preskúmanie,
- uložiť odporcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Odvolicie dôvody a hlavné tvrdenia

Navrhovateľka spochybňuje výklad Všeobecného súdu týkajúci sa definície „distribučnej služby“, ktorý je z právneho hľadiska otázkou, ktorou je potrebné sa zaoberať v rámci posúdenia podobnosti služieb ako prvou. Navrhovateľka tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vnímal právny základ, keď následne posudzoval pravdepodobnosť zámeny medzi dotknutými ochrannými značkami.

Navrhovateľka poukazuje na to, že hlavnou úlohou Súdneho dvora Európskej únie (ESD) je poskytovať jednotný výklad pojmov a rozsahu jednotlivých služieb (rozsudok Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte, C-418/02, EU:C:2005:425, bod 33; rozsudok Zino Davidoff a Levi Strauss, C-414/99 až C-416/99, EU:C:2001:617, body 42 a 43), ako aj na rozsudok IP Translator (C-307/10), podľa ktorého musia byť tovary a služby definovateľné objektívnym spôsobom, aby plnili funkciu ochrannej známky ako označenia pôvodu, pričom ESD žiada o „dostatočne presnú a jasnú“ definíciu pojmu „distribučné služby“.

Podľa názoru navrhovateľky majú „distribučné“ služby veľmi úzky rozsah a zahŕňajú len činnosti „dopravy, balenia a skladovania tovarov“, nie však „maloobchodné a veľkoobchodné“ služby. Navrhovateľka ďalej poukazuje na to, že Súdny dvor v rozsudku „Praktiker“ uviedol, že cieľom „maloobchodných“ služieb (trieda 35) je, na rozdiel od služieb patriacich do triedy 39, predaj tovaru spotrebiteľom, pričom táto činnosť spočíva „najmä vo výbere sortimentu výrobkov ponúkaných na predaj a v ponuke rôznych plnení, ktoré vedú spotrebiteľa k tomu, aby uzavrel uvedený obchod radšej s dotknutým obchodníkom než s konkurentom“.

Podľa názoru navrhovateľky nie je možné opomenúť všeobecnú klasifikáciu „distribúcie“ v triede 39 Nicejskej klasifikácie, keďže ESD postavil svoju argumentáciu v rozsudku Praktiker výslovne na vysvetlivkách triedy 35 Nicejskej klasifikácie (C-418/02, bod 36).

Vzhľadom na to treba rozsudok Všeobecného súdu zrušiť a vec vrátiť na opätovné preskúmanie.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Nejvyšší soud České republiky (Česká republika) 25. augusta 2014 – Marie Matoušková, súdna komisárka v dedičskom konaní/Misha Martinus a Elisabeth Jekaterina Martinus, v zastúpení David Sedlák, opatrovník; Beno Jeriël Eljada Martinus

(Vec C-404/14)

(2014/C 431/16)

Jazyk konania: čeština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Nejvyšší soud České republiky